

RACHEL WINTERSOVÁ

Ráda tě poznávám

HOST

Milá a vtipná óda na romantické komedie.

Kirkus Reviews



RACHEL WINTERSOVÁ

Přeložila Romana Bičíková

Ráda tě poznávám

BRNO 2021

Would Like to Meet

Copyright © Rachel Winters, 2019

First published by Orion Books, London

Cover picture by Ohmky/Unsplash

Translation © Romana Bičíková, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0627-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0628-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0629-3 (MobiPocket)

*Všem, komu někdy někdo řekl, že nejsou dost dobří
(jste)*

Prolog

ROZTMÍVAČKA

INT: KAVÁRNA GIL'S, EAST DULWICH –

NEDĚLE 2. PROSINCE, NEKŘEŠŤANSKY BRZO (10.00)

EVIE SUMMERSOVÁ – ke třiceti, pihatá, husté kudrnaté rezaté vlasy po ramena, zářivě žluté šaty ve stylu padesátých let, boty Dr. Martens – stojí u baru, podupává nohou, zjevně plná nervózní energie.

Barista si s mou objednávkou dával pěkně načas a já v duchu děkovala jeho oddanosti umění zvanému vymačkávání pomeranče. Zalétla jsem pohledem k jeho jmenovce. „Ahoj, jmenuju se Xan!“ stálo na ní. Xan. Jedno z těch jmen, co ohlašují novou nastupující generaci, která vyrábí bio pomerančový džus, jako by to byla forma meditace. Zatímco fronta lidí za mnou se prodlužovala, můj džus právě dosahoval nirvány.

Pro jednou mi ale vůbec nevadilo, že zdržuju — dnes jsem potřebovala, aby si milý Xan skutečně načas dal a já mohla sebrat odvahu k tomu, co jsem se chystala udělat.

„Můžu vám k tomu přihodit něco extra?“

Jedině že by to byla vodka, Xane. „A co by to mělo být?“

„Naše kouzelná přísada — skvělá na kocovinu.“ Xan rozevřel prsty a ukázal mi v dlani vajíčko. Mávla jsem, ať ho klidně do mixéru vrzne — stejně jsem jeho výtvor neměla v úmyslu pít.

Ruce se mi v tu chvíli už třásly tak, že nebylo pochyb, že to, co jsem měla v plánu, bude vypadat jako nehoda. Párkrát jsem

se zhluboka nadechla. *To zvládneš, Evie Summersová*, opakovala jsem si v duchu přísně.

Pokud jsem to chtěla provést správně, měla bych odsud odcházet se jménem toho nebožáka, a pakliže všechno půjde opravdu dobře, i s jeho telefonním číslem.

Xan spustil mixér a já jsem se zatím podívala na mobil a všimla si, že mi do chatové skupiny JEMS přišly nové zprávy.

JEREMY ona to fakt udělá? Evie, Evie, Evie. Ty do toho vážně jdeš? ŘEKNI MI, ŽE TO FAKT UDEĽÁŠ.

SARAH Mar, už jsi vyřešila výzdobu na stoly? Tříměsíční odpočítávání začalo!!

JEREMY Sarah, tohle piš do skupiny NEVĚSTZILLA. Tenhle chat je na důležitější věci.

MARIA LIDI, no tak. Evie, jsi si jistá, že to chceš udělat? Jako fakt upřímně doufám, že to uděláš, ale jseš si tím doopravdy jistá?

„Tadá!“ zatrylkoval Xan a triumfálně zakomíhal sklenicí s džusem. Sevřelo se mi srdce. Nastal okamžik pravdy.

EVIE jdu na to.

Dokonce i takhle časně v neděli bylo v téhle kavárně v jižním Londýně narváno. Měla jsem před sebou hotovou překážkovou dráhu. Teenageři nastrojení v modelech jako vystřižených z reklam na online obchody s oblečením, na které je moc starý naprosto kdokoli. Lidi s notebooky, kteří svírali v rukou hrnky a předstírali, že svoje kafe ještě zdaleka nedopili. Sexy matky s ratolestmi dokonalými jako panenky. A pak on — týpek v tričku Ramones.

Za cíl jsem si ho vybrala od stolu, u kterého jsem se po příchodu usadila se svým notebookem tak, abych viděla všechny lidi vcházející do kavárny. Seděl poblíž vánočního stromku. Byl hezký, kolem třiceti, s plnovousem a na sobě měl tričko s logem

kapely Ramones a přes něj kostkovanou košili. Vypadal spíš jako student než jako dospělý (takže přesně můj typ).

Do kavárny přišel sám, neměl na ruce snubní prstýnek a rovněž postrádal jakékoli děti — čímž naplnil moje minimální požadavky na objekt milostného zájmu. Klikaž.

Ale abych byla upřímná — nešlo jen o to, že jsem si u něj mohla odškrtnout pár základních položek. Vážně mi připadal přitažlivý a to mě znervózňovalo ještě víc. Protože můj obvyklý postup, když se mi někdo líbil, bylo představit si, jak krásný bychom společně vedli život, a pak s ním nikdy nepromluvit ani slovo. Rozhodně ne udělat to, na co jsem se právě chystala.

Prosmýkla jsem se mezi stolký, už jsem byla jen pár kroků od svého cíle. Skláněl se nad knihou — *Jak nedospět* od Richarda Herringa. Zarazila jsem se. Je tohle něco, co by četl můj potenciální partner? Nemohla jsem si ale dovolit být moc vybíravá, a tak jsem vykročila.

Už jen tři kroky.

Dva.

Jeden.

Stála jsem přímo vedle něj. Zblízka byl ještě hezčí.

Ted', nebo nikdy.

Natáhla jsem ruku s džusem, srdce mi málem vyskočilo až do krku a dál mi do žeber bušilo tak prudce, až jsem měla pocit, že hledá únikovou cestu.

No tak, no tak, TED!

Týpek se zasmál něčemu, co si právě přečetl... a já ho minula a šla jsem dál.

Sakra. Nedokázala jsem to. Ale taky jsem z toho už nemohla vycouvat.

Protože možná, jen možná, jsem se právě chystala seznámit s mužem svých snů. Naše oči se střetnou a v tu chvíli budeme oba s naprostou jistotou vědět, že tím okamžikem začíná náš společný život. Přesně jako ve filmech. Až na to, že se sklenicí pomerančového džusu s vejcem v ruce jsem si připadala tak daleko od stříbrného plátna, že to už dál nešlo.

Šourala jsem se sice co nejpomaleji, ale najednou jsem byla zase zpátky na svém místě. Byl to velký stůl pro víc lidí, a zatímco jsem byla pryč, usadil se k němu tatínek s dcerou. On: zhruba pět-atřicet let, upravený, tmavé vlasy, v ruce nedělní noviny, vzhled jako někdo, v jehož popisu práce figurují písmenka IT. Ona: roztomilá, copánky trochu nakřivo, brýle s červenými obroučkami, asi tak sedm let. Četla si knížku a pohupovala u toho nohama. Matně jsem si vybavila, že jsem je tu nejspíš už někdy viděla. Zastavila jsem se u svého notebooku a vytáhla mobil.

EVIE nezvládla jsem to. Proč jsem si myslela, že to zvládnou? A nemáte snad jako moji kamarádi povinnost mě zadržet, když se chystám udělat něco fakt padlýho na hlavu?

SARAH dokážeš cokoli, co si usmyslíš. Ale máš pravdu, tohle je absolutně padlý na hlavu

JEREMY Evie, opovaž se z toho teď vycouvat. Dělej, jdi si pro svého Hughu Granta

MARIA to dáš, Evie! Zhluboka se nadechni a zkus to znovu. Věříme ti!

JEREMY udělej to pro lásku! Nebo to aspoň udělej pro nás

Moji kamarádi byli po většinu času přičetní, inteligentní lidé. Uklidnilo mě, že i oni mě podpořili, abych tu výzvu přijala.

Navíc měli pravdu. *Dokážu to.* Nebo to spíš *musím dokázat.*

Už jsem to odkládala příliš dlouho. V kratičké chvíli, než jsem se otočila, se na mě ten muž od mého stolu podíval, jako by ho moje počínání udivilo. Pokusila jsem se tvářit, jako bych prostě jen něco zapoměla a potřebovala se pro to vrátit. *Což se lidem děje zcela běžně, no ne?*

Tentokrát jsem zvolila kratší cestu, což znamenalo nějak se protáhnout kolem kliky dokonale vyfintěných matek.

V cestě mi stály dvě načančané dětičky s obrovskými kukadly, jedno platinově blond, druhé s rovnými černými vlasy, obě vypadaly, jako by právě přišly z konkurzu na role „dětí, které vás budou strašit v nočních můrách“.

„Omlouvám se, jen bych kolem vás potřebovala projít. Díky. Takže kdybyste mohli...“ Džus s vejcem mi vychlístl na zá-
pěstí, rychle jsem sklenici narovnala, abych ho nevyhlila ješ-
tě víc. *Představte si, že by Hugh Grant v Notting Hillu na Julii Robertsovou nevyhlil svůj drink, jen by jí o hrudník rozmáchl prázdný kelímek.*

„Prosím, uhněte,“ žadonila jsem tiše. Děti se jen uculily. „Pro-
sím?“ pronesla jsem trochu hlasitěji a střelila pohledem po týp-
kovi v tričku Ramones, abych se ujistila, že tam pořád je.

Jedna z matek, blondýna v džínách s vysokým pasem — stři-
žených jako staromódní mrkváče, ale nosila je dozajista iro-
nický — a v teniskách zářících novotou se odtáhla od kamarádky
s lesklými vlasy v culíku, s níž se právě bavila, a změřila si mě
pohledem. „Děje se něco?“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. „Ne, vůbec nic! Moc se omlou-
vám, jen potřebuju projít.“

Okolosedící hosté kavárny začínali zvedat hlavy od stolů.

Matka s culíkem zavrtěla hlavou. „Naše děti se rozhodují samy
za sebe. Vendetto, Justice, co chcete udělat?“

Dobrý bože. Děti se na mě podívaly a chytily se za ruce.

Prokletí lidí se zrzavými vlasy, bledou kůží a pihami je, že je
jejich tělo při sebemenší provokaci zradí. Ani jsem se nemusela
dívat a bylo mi jasné, že mi na krku i ve výstřihu vyskákaly rudé
skvrny. „Vypadá jako mrkev! Hele, mami, ona je mrkev!“ povy-
kovala holčička — že by Justice?

Chlapeček sraštil tvářičku a zakvílel: „Ona má vyrážku? Je
to nakažlivé?“

„To je ale dobré slovíčko, ty jsi tak chytrý, Dettíku. Ne, ne, kde-
pak, té paní je jen trochu trapně!“

„Já se bojím,“ přisadila si Justice.

Teď už na mě civělo všech pět matek. Vyloudila jsem na tváři
úsměv a litovala jsem, že nemám dost odvahy jim vpálit do očí,
že se vlivem téhle výchovy jejich děti jednoho dne na střední
škole postarají některým svým spolužákům o doživotní trauma.

Místo toho jsem se, stále politá ruměncem od hlavy až k patě, otočila na podpatku a prosmýkla se kolem jejich stolu. Matky sledovaly, jak se prodírám vpřed, zatímco Justice, Vendetta a ostatní kavárenské ratolesti (domýšlela jsem si, že se nejspíš jmenují Fail, Error a Game Over) se poťouchle rozhihňaly.

Znovu jsem se zaměřila na týpka v tričku Ramones. Tentokrát to prostě udělám. Dojdu až k němu, oči zabodnuté do displeje mobilu, jako že nedávám pozor, a „náhodou“ do něj vrazím. A budeme mít rozkošnou historku o tom, jak jsme se potkali. Ve filmu se tomu říká *meet-cute* neboli setkáváčka.

Jenže když se nedíváte, kam šlapete, je to, že do někoho vrazíte, prakticky nevyhnutelné. Jen si nemůžete dost dobře vybrat do koho.

Následujících pět vteřin se odehrálo jako v mučivě zpomaleném záběru.

Pět. Upírala jsem zrak na mobil, skleničku s džusem jsem držela zvednutou vysoko a přidala jsem do kroku.

Čtyři. V poslední možnou chvíli jsem pohled zvedla.

Tři. Nasadila jsem nesmělý úsměv, zatímco jemu se v očích zračila hrůza.

Dva. Protože si k němu právě přisedla maličkatá stařenka a on si ji ochranitelsky tiskl k hrudi.

Jedna. Vrazila jsem do něj, takže jsme babičku rozmáčkli mezi svými těly, a džus vyletěl ze sklenice.

Najednou jsem zas všechno viděla naprosto ostře. Odtáhla jsem se, srdce mi tlouklo jako zvon. Oba byli suší. Týpkova rozkošná babička neutrpěla žádnou újmu.

„Pardon, já se strašně moc omlouvám, jste v pořádku?“

„Ano, ale ne díky tobě, ty nešikovná krávo,“ opáčila stařenka. Týpek v tričku Ramones se vztekle zamračil. Vzdechla jsem. Něco mi říkalo, že my dva si asi souzení nebudeme.

Chtěla jsem se znovu omluvit a nabídnout jim pomoc, jenže džus, který opustil sklenici, nezůstal jen tak viset ve vzduchu. A náhlý rozhořčený řev mi napověděl, kde přesně tekutina skončila.

„Justice! Není ti nic? No tak, odpověz mamince!“

Ale ne. Otočila jsem se, prázdnou sklenici stále v ruce.

Platinové vlasy malé Justice teď měly zářivě oranžovou barvu a dívčina matka se jí promočené pramínky freneticky snažila vysušit. Holčičce po obličejíku se špičatými rysy stékal džus. Detty svou fňukající kamarádku s úšklebkem pozoroval.

„Vážně se strašně moc om —“ začala jsem.

„Je v pořádku?“ vložila se do toho z bezpečné vzdálenosti Dettyho matka.

„Ne, není v pořádku. Pro boha živého, Janet, podej mi vlhčený ubrousek.“

Pak ji ale zničehonic něco napadlo. Otočila se k místu, kde jsem dosud stála se sklenicí v obou rukou. Promnula džus z dcerčiných vlasů mezi prsty.

„Co přesně v tom je?“ ucedila.

Můj hlas zněl přiškrceně. „Jen pomerančový džus, nic víc.“ Žena se viditelně uklidnila. „A vajíčko.“

Justicina matka zaječela, jako by ji na nože brali, a začala dceru otírat ještě usilovněji. Blond vlasy v mikádu jí přitom poletovaly kolem obličeje.

Další z matek vyhrkla: „Panebože, Suze! Snad není veganka?“

Měla jsem pocit, že celá hořím. „Můžu vám nějak pomoci? Dojdu třeba pro ubrousky.“ Rozběhla jsem se ke svému stolu, popadla mě nevysvětlitelná hysterie. Tatínek s dcerou, kteří tam stále seděli, měli nosy zabořené do knih, jediní dva lidé v celé kavárně lhostejní k tomu, co se semlelo. Ubrousky ležely na okraji stolu nejbliž ke mně. Odložila jsem sklenici a popadla je. V tu chvíli ke mně holčička s copánky vzhledla... a mrkla na mě. Byla jsem tak vystresovaná, že jsem se ani nezmohla na reakci.

Suze mi bez dalšího slova vytrhla ubrousky z ruky a nastavila je Justice před pusou.

„Vyplázní jazyk!“

Justice poslechla a přísahám, že ve chvíli, kdy jazyk vyplázla, se podívala přímo na mě. Suze jí jazyk začala utírat ubrouskem,

jako by každým pohybem chtěla zdůraznit jedno slovo. „Moje. Dcera. Je alergická. Na vejce. Kdyby snědla jen malinký kousíček —“ A Justice jako na zavalanou zbledla a škytla.

„Justice, řekni mamince, žeš to nespokla...“

Holčička řihla. Jednou. Podruhé.

Prece se to vážně nestane, že ne? Zadržela jsem dech a zcela vážně uvažovala o tom, že tu nechám počítač i kabelku a prostě uteču.

„Mami, a není nakažlivé tohle?“ ukázal na Justice miláček Detty.

Justice vypadala, že se rozkašle, jenže to neudělala.

Místo toho hodila takovou šavli, že když proud zářivých zvratků zasáhl nic netušícího Dettyho do obličeje, odletěl o kus dozadu.

Všichni strnuli, v kavárně se rozhostilo ticho narušované jen ohlušujícím pleskáním, jak z Dettyho odkapávaly zvratky.

A i když to bylo příšerné — strašlivé, neodvratné příšerné — a já se cítila hrozně, protože holčička Dettyho ohodila proudem zvratků ještě jednou, jakýsi potměšilý, neomluvitelný hlásek v mém nitru zašeptal: *Spravedlnost. Tak proto se jmenuje Justice.*

Ze záchodu, kde jsem se schovávala, jsem vylezla, teprve až matky i se svým potomstvem za pobouřeného supění a slibů, že už sem nikdy nevzkročí, z kavárny odešly. Nabídla jsem Xanovi, že mu pomůžu s úklidem, ale jen mávl rukou — tahle skupinka matek zjevně přiváděla svou kampaní proti genderově neutrálním toaletám k šílenství nejen jeho, ale i ostatní zaměstnance kavárny už celé týdny. Dokonce mi udělal i kafe, čekalo na mě u mého stolu. Vděčně jsem mu zamávala.

Tatínek s dcerou tam pořád byli — doufala jsem, že už odešli, abych nemusela čelit ještě jim. Jediná rozumná věc, kterou jsem mohla udělat, bylo kopnout do sebe kafe, sbalit si svých pár švestek a už se sem nikdy nevrátit.

Sedla jsem si k notebooku, jako by to byl můj štít. Odvážila jsem se rozhlédnout po kavárně. Zdálo se, že už se z incidentu všichni víceméně oklepali.

Skoro jako by se vůbec nic nestalo.

Až na to, že já na dnešek budu nejspíš myslet ještě dalších deset let pokaždé, když zavřu oči.

JEREMY no tak co??? Jak to šlo? Sbalila jsi Hughu Granta?

SARAH OMG, Evie, řekni mi, žes to fakt neudělala, ty prdlouši

MARIA kdyby sis potřebovala promluvit, jsem tu pro tebe

Otočila jsem telefon displejem dolů. Trauma bylo příliš čerstvé, nechtěla jsem si ho tak rychle prožít znovu.

Zvedla jsem hrnek s kávou a upřela zrak na prázdný monitor. Teď už jen stačilo to, co se dnes stalo, popsat do nejtrýznivějších detailů. Právě kvůli tomu jsem to koneckonců dělala.

Dala jsem se do psaní a vtom jsem ucítila podivné mravenčení, jako by mě někdo pozoroval.

Byla to ta holčička. Vypadala, že čeká, až něco řeknu. Přehodila jsem si vlasy přes rameno a naklonila se nad notebook, doufala jsem, že ji to zírání časem omrzí. Ale ona se ke mně přisunula blíž.

„Tak co?“ vyhrkla netrpělivě. „Jak jsme si vedli?“

„Prosím?“ opáčila jsem zmateně.

„Anette,“ okřikl ji roztěkaně otec a jemně si ji přitáhl blíž k sobě. „Nech tu mladou dámu na pokoji.“ *Mladou dámu!* Z toho, jak to řekl, jsem se celá naježila. Jako by jediným dospělým u stolu byl on.

Dívka se od něj odtáhla a muž rychle zagestikuloval rukama — znakový jazyk, došlo mi při pohledu na její naslouchátka. Dcera si ho nevšímala. „Dělali jsme, že to nevidíme,“ pověděla mi. A nejspíš aby bylo zcela jasno, dodala: „To s tím zvracením.“

Jejího tatínka podle všeho právě náramně zaujala cestopisná příloha novin.

„Byl to jeho nápad,“ pokračovalo děvčátko. „Říkal, že vám bude trapné až až.“ Její otec otočil na další stránku. „Takže? Vedli jsme si dobře?“ Chvilí mi trvalo, než jsem se zmohla na odpověď. Chtěla jsem se hanbou propadnout do země — zvlášť proto, že

si o mně její otec očividně myslel, že jsem idiot —, ale její dychtivost mě dojala.

„Skvěle,“ ujistila jsem ji. „Děkuju.“ Dívka se rozzářila, ale její táta dál zíral do novin. Nejspíš soucítil s rodinami, kterým jsem právě způsobila trauma. „Ale i když to pro mě bylo nepříjemné, pro ně to bylo ještě horší. Chudinky děti, a jejich maminky —“

Holčička vehementně vrtěla hlavou, až jí konce čupků švihaly do brýlí. „Jsou to naši úhlavní nepřátelé. Fakt. Už několik týdnů jsme se snažili vymyslet způsob, jak zařídit, aby sem už nechodili.“

„Tohle vás ale určitě nenapadlo,“ utrousila jsem suše.

Dívka se zazubila. „Já jsem Anette,“ představila se mi. „Tohle je můj táta.“ Dloubla do právě jmenovaného loktem.

Po krátké odmlce ke mně napráhl pravici. „Ben,“ pronesl toporně.

„Evie,“ odvětila jsem a pokusila se o úsměv, který by říkal „jsem úplně normální“. Jeho ruka na okamžik pohltila mou dlaň, pak se vrátil k novinám.

Anette se ke mně nahnula a prohlížela si mě, jako bych byla ta nejzajímavější věc v celé kavárně.

„Vy jste to nejlepší, co se tu přihodilo za celé věky,“ prohlásila.

„To je od tebe moc milé,“ rozhodla jsem se, že to budu brát jako kompliment. Měla jsem neodbytný dojem, že její otec s tím výrokem tak docela nesouhlasí. „Ale dneska to byla zcela výjimečná situace, přísahám. Já takové věci nedělám, nikdy.“

Ben na mě z nějakého důvodu upřel zrak, jako bych až teď upoutala jeho pozornost. V přivřených hnědých očích mu pobaveně zablýsklo. „Vážně?“ zeptal se. „Tak proč to bylo už podruhé, co jsme vás viděli, jak tady v kavárně na někoho lijete svoje pití?“

O dva týdny dříve

— 1 —
Červená

INT: SUTERÉNNÍ BAR V SOHU —

PÁTEK 16. LISTOPADU, 22.03

EVIE stojí v hloučku stylově oblečených mladých lidí, v ruce žmoulá omšelou plastovou „sklenku“ s rozlévaným bílým vínem a přikyvuje do rytmu konverzace, která se kolem ní odvíjí. Podívá se na mobil, ale je už trochu přiopilá, takže to nezvládne ani zdaleka tak nenápadně, jak si myslí.

SARAH posílám vám všem prezentaci, abyste příští víkend mohli začít s plánováním. Mrkněte se do mailu!

MARIA nám by vážně nevadilo plánovat tvoji rozlučku i bez prezentace **JEREMY** což ale neznamená, že nám nevádí plánovat tvoji rozlučku

SARAH ale takhle si aspoň budete JISTÍ, že se mi to bude líbit. A když už jsme u mojí svatby, Evie, mohli bychom probrat, s kým na ni teda půjdeš?

Vsunula jsem telefon zpátky do kabelky. Sarah o tom, kdo se mnou půjde jako doprovod na její svatbu, mluvila snad od chvíle, kdy se zasnoubila. Jako by to, že nikoho nemám, byla nějaká nemoc a já odmítala léčbu.

Znovu jsem se zaměřila na dvě nesnesitelně trendy mladé ženy, které se mnou stály v baru, a všimla jsem si dvou věcí: 1) toho, jak nádhernou, neposkvrněnou, starostmi nedotčenou mají pleť — hladkou jako dětská prdelka, 2) toho, že jsem zjevně přiopilejší,

než jsem si myslela, i když jsem striktně dodržovala svoje pravidlo „tři drinky a dost“.

Takové už je prokletí pravidelných setkání asistentů. Jednou za měsíc se všichni asistenti z filmových i televizních talentových agentur scházejí v jednom z mnoha obdobně hrozných barů v centru Londýna za účelem „networkingu“ neboli vyměňování drbů. Na těchhle akcích nikdy nebylo žádné jídlo, zato ale spousta jednoho speciálního typu bílého vína (toho nejlevnějšího). Mohla jsem si jen domýšlet, že všichni ostatní zúčastnění jsou příliš mladí na to, aby někdy zažili opravdovou dospěláckou kocovinu, takže setrvávají v blažené nevědomosti a netuší, jaké to je, probudit se s pocitem, že vám každý z vašich devěťadvaceti odžitých roků vlastnoručně jednu vrazil.

Naproti tomu já... jsem měla v tašce vajíčkový sendvič a umírala jsem touhou ho sníst, ale ještě se k tomu nenaskytla správná chvíle. Moje praktičtější já mi v duchu opakovalo, že potřebuju něco do žaludku, na druhou stranu jsem musela uznat, že na společenské akce si většinou lidi vlastní chleba s vejcem nenosí.

Jedna z holek, Jodi, si z očí odhrnula závěs blond vlasů a usmála se na mě tak, že jsem měla pocit, že to já jsem tady ta mladá. Matně jsem tušila, že se mě právě na něco zeptala. Dělalasistentku v jedné z největších agentur v oboru a byla takový ten typ, co sbírá drby, jako by se jimi dalo platit.

„Promiň, cos říkala?“ Pevně jsem stiskla umělohmotnou skleničku. Ještě nedávno bych na podobné akci měla někoho po svém boku.

„Jen tady provázím naši mladičkou Geraldine, abych ji seznámila s těma nejvíc cool lidma,“ opáčila Jodi. Měla takový ten pomalý, protáhlý londýnský přízvuk, s každou další slabikou jsem si připadala víc a víc jako holka ze severu Anglie.

Otočila jsem se na teenagerku s kulatými brýlemi. Dlouhé vlasy měla sepnuté do neupraveného drdolu, většina pramínků jí z něj vyklouzávala dolů ve smotaných vlnách, které říkaly „podívejte, jak strašně mi nezáleží na tom, jak vypadám“. Měla

na sobě lacláče a bílé tričko s nápisem „GRETA GERWIG“ vyvedeným velkými černými písmeny přes celou hrud'. Okamžitě jsem po takovém tričku taky zatoužila, i když jsem věděla, že bych ho stejně neuměla takhle nosit.

„U koho jsi na stáži?“ zeptala jsem se dívky.

Rozhostilo se krátké ticho.

„Evie, ty naše hlavičko,“ zasmála se Jodi. „Geraldine je asistentka, ne stážistka.“

„Ale vždyť je to ještě dítě!“ Rychle jsem zavřela pusu, jako by to snad mohlo vzít zpátky, co jsem z ní právě vypustila.

Geraldine se zasmála tichým, hrdelním smíchem a přitiskla si ruku na hrud'. „Děkuju. Na asistentku jsem vlastně strašně stará!“ Přešla do šepotu. „Ve skutečnosti mi je dvacet tři. Strašně jsem se bála, že si všichni pomyslí, že jsem hotový Metuzalém.“

„Vypadáš sotva na jednadvacet,“ vypadlo automaticky z Jodi. Já měla sto chutí popadnout Geraldine za ramena a říct jí, že se svým mládím je tu v podstatě nemluvně. Místo toho jsem znovu usrkla vína.

„Geraldine je u Geoffreyho a Turnera,“ pronesla Jodi významným tónem, kterého jsem si usilovně nevšímalá.

Geoffrey a Turner byla malá, ale respektovaná agentura pro filmové a televizní scenáristy. Před pár lety byla přímým konkurentem Agentury pro scenáristy William Jonathan Montgomery a synové, ale poslední dobou se stala společností, kterou si vybírali autoři toužící po prestiži, kdežto my... no, jednoho dne se zase na výsluní dostaneme.

„Geraldine teď pracuje s jedním tvým starým známým, ne, Evie? S Ritchiem?“ dotírala na mě Jodi. Nic jí neušlo. Od chvíle, kdy zjistila, že jsem ho znala, když byl ještě prostě jen Ricky, si nenechala ujít jedinou příležitost mámit ze mě další informace. Můj bývalý byl v našem oboru známý jako „jednorožec“, neboli svobodný muž. Což znamenalo, že ho má Jodi v hledáčku. Mohla jsem jí říct, že je to ten typ kluka, který ve vás dokáže vyvolat pocit, že jste nejšťastnější dívka na světě. Dokud jste nepřestala

být tím, co právě chtěl. Já se však jen strnule usmívala a neřekla jsem ani slovo.

„Ritchie je úžasný,“ rozplývala se Geraldine. „Jsem si jistá, že ho co nevidět povýší na agenta. Úplně z něj vyzařuje taková ta aura člověka, kterého čeká raketový vzestup.“

„No, nikdo nečekal, že by navždy dělal jen asistenta,“ kývla Jodi a položila mi ruku na rameno. „Neboj se, taky se tam jednou dostaneš. Ty jsi prostě ve specifický situaci.“

Ne že by se Jodi mýlila, ale kvůli tomu jsem se neroztřásla. *Přece by ho nepovýšili tak rychle, ne?* Sevřelo se mi hrdlo.

„Kde pracuješ ty?“ zeptala se mě Geraldine. Vzdychnla jsem a rychle se oklepala. Stejně by to dřív nebo později zjistila.

„William Jonathan Montgomery a synové,“ vysypala jsem ze sebe.

Geraldine vykulila oči. „Jo, ty jsi tahle Evie.“

Když jste nejdéle sloužící asistentka v oboru, tak se to o vás rozkřikne.

Jodi a Geraldine naštěstí usoudily, že potřebují další drink, a zamířily k baru. Spadl mi kámen ze srdce. Znovu jsem sáhla po mobilu a zalitovala, že ještě není příští pátek a moji kamarádi tu nejsou. Občas mi připadalo, že je mezi námi mnohem víc kilometrů, než bych dokázala spočítat.

EVIE POMOC JSOU KOLEM MĚ HAMÉ DĚTI

MARIA kde jsi?

EVIE na té asistentské akci

EVIE SAMÉ děti

JEREMY je tam i Dicky?

EVIE ne. Ten už se teď baví jenom s agenty

SARAH tohle je pro Evie prospěšné. **EVIE**, JE TO DOBRÉ PRO TVOJI KARIÉRU

JEREMY tady nemusíš křičet, Sarah

MARIA vždyť jsi taky agentka, Evie, jen ještě ne oficiálně. Hlavní je, že ses tam ukázala. Klidně už běž domů. Hlavně na sebe dávej pozor

Už jsem neodpověděla a telefon jsem zase schovala. I když pro mě občas bylo obtížné na tyhle asistentské akce chodit, účastnit jsem se jich musela, pokud jsem ještě chtěla doufat v nějaký kariérní postup. Všichni tam chodili za stejným účelem: zoufale chtěli říct tu správnou věc, mluvit se správnými lidmi, navázat ty super důležité konexe. Když jsem do Londýna přišla, měla jsem to úplně stejně. Jen jsem se nechtěla stát agentkou, ale...

Kdyby mě tak viděl táta.

Věděla jsem, že by na mě byl hrdý, jen by ho překvapilo, že mě vidí právě na téhle straně oboru. Jako někoho, kdo chce scenáristy zastupovat, a ne někoho, kdo scénáře sám píše. Nejspíš by se divil, co se stalo s holčičkou, která ve dvanácti prohlásila, že z ní bude příští Nora Ephronová nebo Dorothy Taylorová, a pro kterou bylo psaní stejně životně důležité jako jídlo a vzduch. Jenže táta se už nikdy nedozví, co mi řekl první agent, kterému jsem svou práci kdy ukázala.

Prostě na to nemáš.

Oklepala jsem se. Obvykle se mi dařilo veškeré myšlenky na dobu, kdy jsem ještě psala, úspěšně potlačovat, ale dneska večer to bylo z nějakého důvodu těžší. *Sedm let asistování. Hezké výročí, Evie.* Přesto jsem si pořád opakovala, jaké mám štěstí. Nemohla jsem si jít za vlastním snem, a tak jsem sny pomáhala plnit ostatním scenáristům. Až se stanu agentkou, budu vědět, že to za to stálo. Monty však neustále prohlašoval, že na to ještě nejsem připravená. Musím jen najít způsob, jak mu ukázat, že na to mám.

Vmáčkla jsem se k baru vedle Jodi, odložila prázdný kelímek a stihla jsem poslední část věty, kterou právě pronesla Geraldine. „Já bych teda nikdy takhle dlouho na jedné pozici nepracovala.“ Všimla si mě. „Bez urážky,“ dodala spěšně.

„Evie za to nemůže,“ bránila mě Jodi. „Její šéf, Monty, je tak trochu divnej.“ Naježila jsem se. Monty byl ten typ člověka, kterému se v našem oboru přezdívalo „stará garda“. Jedna z posledních bašt starých dobrých dní, kdy se dohody uzavíraly v barech soukromých pánských klubů. Když na to přišlo, pořád ještě

dokázal okouzlit jakéhokoli producenta, ale doba mezitím pokročila. Přival mladých lidí překypujících entuziasmem s sebou přinesl i vrozené povědomí o tom, že nejdůležitější je „obsah“. Montymu z toho slova naskakovala kopřivka.

„To, co dělá, umí skvěle,“ ohradila jsem se, bylo mi jasné, že hájím nejen jeho, ale i svou zkušenost.

„Všichni víme, proč tam ve skutečnosti pořád jsi. Jaký máš v práci největší benefit.“ Jodi se uculila. „Že je to jistý oscarový scenárista, na kterýho Monty musí mít pořádnou špínu, že si ho zvládl tak dlouho udržet.“

Geraldine zajiskřilo v očích. „Snad nemyslíš Ezru Chestera? Panebože! Jaký je? Je doopravdy tak sexy, jak vypadá na fotkách na Instagramu? Je fakt parádní, že chodí s Monicou Reedovou. Vždyť jí je nejmíň o deset let víc než jemu, a jemu je to přitom úplně jedno. Jak mu to jde s dalším filmem? Neslíbil, že půlku honoráře věnuje na charitu? Musíš mi říct úplně všechno.“

Ezra Chester před třemi lety vyhrál Oscara a rázem se stal zlatíčkem celého filmového byznysu, ale až když začal randit s Monicou Reedovou, herečkou z hollywoodské smetánky, stala se z něj opravdová celebrita. Začal se objevovat na stránkách bulváru a nejrůznějších seznamech „nejvíc sexy mužů planety“ a na Instagramu měl víc než tři sta tisíc sledujících. Rozhodně mu neškodilo, že vypadal, jako by na stříbrné plátno patřil sám.

„O tom filmu vám toho moc říct nemůžu,“ odvětila jsem, ale zmírnila jsem svá slova úsměvem.

„Evie, ty jsi tak vtípná,“ prohlásila Jodi a já se najednou octla znovu na střední škole, jako by si ze mě zase dělali legraci, že se hlásím. „Tady jsme přece všichni kamarádi. Mohla bys nám aspoň prozradit, co je na těch fámách pravdy. Vážně má velký Ezra Chester tvůrčí blok?“

„Ani náhodou,“ zavrtěla jsem hlavou a snažila se nevnímat, jak se mi při slově „kamarádi“ sevřelo hrdlo. Zhruba rok od chvíle, kdy Jodi začala pracovat jako asistentka, jsem se s ní potkávala

tak jednou do měsíce. Znamenalo to snad, že se teď kamarádíme? Ve skrytu duše jsem doufala, že ano, protože co jsem se přistěhovala do Londýna, zdálo se mi, že najít si přátele mimo práci je zcela nemožné. A přitom... když jsme spolu jednou šly na drink jen samy dvě, přestala jsem se na okamžik hlídat a řekla jsem jí něco osobního. Hned další den mi jedna asistentka, kterou jsem ani neznala, poslala mailem kontakt na svého psychoterapeuta. Víckrát už jsme s Jodi na drinku nebyly.

„Nejspíš mu hodně času zabírá ta charitativní práce,“ prohodila chápavě Geraldine. „Vždyť zrovna strávil měsíc v jižní Americe, aby se mohl setkat se všemi těmi dětmi, pro které vybírá peníze. Vážně nevím, jak to dělá.“

„Taky to nechápu,“ opáčila jsem neutrálně. Vybavily se mi pečlivě naaranžované fotky jihoamerických vinic, které na své charitativní cestě neopomněl navštívit.

„Pověz nám o Ezrovi něco, co o něm nevíme,“ naléhala Jodi a vykulila oči, jako by Geraldine lezla na nervy i jí. Jako bychom byly spiklenkyně.

„No,“ začala jsem, po tom laciném víně nalačno se mi pořád trochu motala hlava. „Pravda je taková, že Ezra...“ Viděla jsem, jak Jodi tají dech. V tu chvíli mi zavibroval mobil.

Odmlčela jsem se a došlo mi, jak snadné by bylo vyžvanit jim toho až moc. Stačilo by prostě vysvětlit, proč mu moji kamarádi přezdírají NOK. A tím bych jedním vrzem zničila nejen jeho pověst, ale i pověst naší agentury.

A tak jsem k jejich neskonalemu zklamání sáhla do tašky, a abych se dostala k telefonu, vytáhla vajíčkový sendvič. *Sakra, co už.* Rozbalila jsem sendvič a pořádně si z něj ukousla. Lidé, kteří mají za to, že být agentem je oslnivě úchvatná práce, mě nejspíš nikdy neviděli, jak sotva dobíhám poslední vlak domů a k hrudi si tisknu chleba, abych si mohla večer před spaním sníst v posteli toast.

Jodi si odkašlala, zjevně se za mě styděla. „No tak, Evie, vyklop to.“

„No dobře,“ uvolila jsem se. „Pravda je taková...“ Rychle jsem do sebe nacpala posledních pár soust sendviče. Jodi a Geraldine netrpělivě přešlápaly a naklonily se ke mně ještě blíže. „Že Ezrův příští film bude naprostá bomba.“

Ticho. Nevěřící pohledy. „Jasně,“ utrousila Jodi a tentokrát si vyměnila spiklenecký pohled s Geraldine.

Výhodou toho, že děláte asistentku už sedm let, je, že vám to začne jít. A fakt skvěle.

Ezra byl sice NOK, ale nikdo z těchto lidí se ode mě nepotřeboval dozvědět proč.

Strčila jsem prázdný sáček zpátky do tašky a vytáhla telefon. Na displeji svítilo několik zmeškaných hovorů od Montyho. Jak jsem ho tak znala, mohlo to být cokoli od neshody s klientem po prosbu, ať mu odnesu oblek do čistírny.

Pro jednou jsem byla vděčná, že je Monty tak náročný. „Moc se omlouvám, musím běžet. Potřebuji mě v kanceláři.“

Geraldine se podívala na svoje bachraté plastové hodinky Baby-G. „Ale vždyť už je deset pryč!“ zhrozila se. „A navíc je pátek.“

Věnovala jsem jí svůj nejsladší úsměv. „Vítej ve světě agentů.“

„Červená. Červená. Přepadli mě ze zálohy,“ šeptal Monty, ale jeho hlas se rozléhal podivnou ozvěnou. „Tys jim řekla, kde dneska budu?“

„Komu?“ Prodírala jsem se davem pátečních návštěvníků barů na Dean Street.

„Sam-a-Maxovi. Jsou tu oba.“ Sam-a-Max byli producenti nového filmu podle scénáře Ezry Chestera. Dělalí všechno společně, jako by byli jedna bytost, nějaká hydra, kterou se kdosi pokusil zabít, ale místo toho ji jen roztál vedví a život šel dál. Ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by byl zdvořilejší než tihle dva. Zdálo se mi dost nepravděpodobné, že by za Montym přišli jen tak bez ohlášení.

„Jsi v Ashi?“

„Ha!“ zafuněl Monty. „Takže jsi jim řekla, kde budu.“

Svou odpověď jsem spolkla. Monty byl v Ashi, soukromém klubu jen pro členy, pečený vařený. Chybělo už jen, aby se tam rovnou nastěhoval, trávil tam víc času než doma. Kdokoli, kdo Williama Jonathana Montgomeryho aspoň trochu znal, by ho nikdy nehledal v jeho kanceláři.

„A to se tam oba prostě objevili? Jen tak?“

„Ano, a ani předem nezavolali.“ Jeho další slova zanikla v jakémsi hluku. *Nebylo to spláchnutí, že ne?* „Musíš sem okamžitě přijít, Evelyn. Vyhlašuju červený poplach.“

Monty vymyslel systém různých stupňů poplachu, aby mohl přivolat, když něco potřeboval, byl zrovna s klienty a nechtěl, aby se dozvěděli, že vyžaduje pomoc. Oranžová znamenala „buď ve střehu“. Zelená byla pro menší krize, volání taxíků a podobně. Závažnost červeného poplachu ovšem byla nevyzpytatelná. Poslední takový poplach se týkal klienta, který se dusil masovou kuličkou, a Monty už byl příliš opilý na to, aby si vzpomněl, že jsem odjela na víkend domů a ze Sheffieldu Heimlichův chvat opravdu neprovedu. Klient to navzdory všemu přežil.

„Potřebuju evakuovat.“ O Montym se hodilo vědět i to, že dokázal být dost dramatický. Pracovali jsme se scenáristy, ne se záchrannými složkami. „Sakra.“ Pár vteřin jsem v pozadí slyšela jen ženské hlasy.

„Monty? Je všechno v pořádku?“

„Moment,“ zašeptal. Hlasy odezněly. „Přijď a dostaň mě odsud!“

„Už jdu. V jakém jsi salonku?“ Klub se nacházel ve čtvrti Mayfair a na sedmi patrech měl několik sálů, salonků, a dokonce i wellness a bazén na střeše.

Monty zamumlal něco, co znělo jako „Jánské schody“.

„Promiň, nějak jsem ti nerozuměla.“

„Povídám DÁMSKÉ ZÁCHODY.“

„Tak z nich prostě, no, odejdi?“ navrhla jsem nápomocně.

„To bych moc rád, ale jsem tu ZASEKNUTÝ, Evelyn. Prostě jsem se tu zasekl, sakra.“

Vykročila jsem směrem ke stanici metra a zalila mě vlna vděku, že jsem přece jen snědla ten vajíčkový sendvič. Něco mi říkalo, že na tohle bude potřeba být střízlivá.

— 2 — **Zásek**

INT: BAR VE TŘETÍM PATŘE SOUKROMÉHO
KLUBU ASH —
PÁTEK 16. LISTOPADU, 23.02

Interiér baru je vyvedený ve schválně jasných a křiklavých barvách. U stropu visí několik obřích kulatých nádobek, z nichž povlávají ruličky kinofilmu. Fialový závěs s limetkově zelenými střapci odděluje bar od prostoru restaurace. Blond číšník v nažehleném stejnokroji stojí cí vedle závěsu odfoukne proužek kinofilmu, který mu visí do tváře. Vypadá to, že něčemu (nebo někomu) naslouchá.

„Prosím, já se opravdu přes tu restauraci potřebuju dostat tak, aby mě nikdo neviděl.“

Blondatý číšník spráskl ruce a věnoval mi pečlivě nacvičený neutrální úsměv. Zjevně uměl excentrické požadavky náročné klientely klubu Ash zvládat zcela profesionálně. „Slečno Summersová, já chápu, že jste Montyho asistentka, ale tohle je vskutku neortodoxní. Nepřejeme si, aby byli naši hosté jakkoli vyrušováni.“

Monty byl zakládajícím členem klubu, proto se tu o něm vyjadřovali tak familiárně, a zaměstnanci mě znali, i když členství by mi Monty nikdy nezaplátil. Jakožto nečlenka jsem ovšem měla dost omezená práva. Ze všech sil jsem se snažila vypadat jako někdo, komu stojí za to pomoci.

Vzhledem k tomu, že jsem právě byla od hlavy až k patě zamoтанá do závěsu, nebylo to zrovna snadné.

Ze svého místa jsem měla výhled na Sam-a-Maxe, seděli u stolu, každý po jedné straně prázdné židle. Domyslela jsem si, že na ní trůnil Monty, dokud si jich nevšiml a neodběhl se schovat na nejbližší toalety.

Kdyby mě producenti zahlédli, bylo by jim jasné, že tu Monty pořád je. Musela jsem se kolem nich nějak prosmýknout a pomoci Montymu utéct, aniž by si nás všimli.

„Můžete na Montyho počkat u baru.“

Přítáhla jsem si závěs blíž k tělu, zoufale jsem se snažila vymyslet, co dál. Producenti tu byli z jednoho jediného důvodu. Ezra Chester před osmnácti měsíci podepsal smlouvu na film se slibnou novou společností Intrepid Productions, která patřila Sam-a-Maxovi — měla to být romantická komedie. Sam-a-Max chtěli, aby jejich další projekt napsal nejžhavější mladý talent v oboru. Neboli Ezra se svou oscarovou aurou. To, že tahle romantická komedie měla být jeho prvním filmem po veleúspěšném dojáku *Krvácející srdce*, mu na přitažlivosti ještě dodalo.

Když se Ezra nevytasil se scénářem v domluveném termínu, měli pro něj velké pochopení, zvlášť když jim Monty vysvětlil, že Ezrovi právě umřela babička. Jenže Ezra nedodržel ani další termín, ani ten následující. . . a producenti začali být trochu dotěrnější.

Od té doby se Sam-a-Max po scénáři sháněli s urputností, která hraničila s agresivitou. Když jsem se na ně tak dívala, dva chlapičky v identických modrých oblecích, s totožnou ustaraností v nevýrazně pohledných tvářích, napadlo mě, proč asi po setkání s Montym prahli tak moc, že porušili jeho nejhlavnější zásadu (žádné neohlášené schůzky). Bylo to snad proto, že byl text, který Ezra nakonec vyplodil, naprosto strašný? Jakýsi malinkatý hlásek v mém nitru si přál, aby to tak opravdu bylo. . .

Protože jednu věc o svém zbožňovaném scenáristovi nemohli vědět. Byla to tatáž věc, kterou jsem nemohla nikdy vyzradit žádným Jodiím a Geraldinám tohoto světa.

Pravda byla taková, že Ezra Chester — držitel Oscara, jeden z nejvíce sexy mužů planety, lidumil podnikající charitativní cesty

po světě a zlatíčko filmového průmyslu — byl ve skutečnosti nesnesitelný, arogantní fracek.

Moji kamarádi mu dali přezdívku Nehorázně Otravný Kretén (zkráceně NOK) poté, co vztekle utekl z jednání jen proto, že jsem mu přinesla špatnou kávu, a pak se odmítal vrátit, dokud mu Monty neslíbil, že ho vezme na koktejl. Schůze se přitom týkala jeho charitativní organizace pro znevýhodněné děti a několik dotyčných dětí bylo v tu chvíli v zasedačce s námi. To, že byl NOKovi na tu jeho takzvaně charitativní práci ještě někdo ochotný skočit, bylo jen potvrzením Montyho marketingového umu. A já jsem si teď musela dávat pořádného bacha, abych o něm nemluvila jako o NOKovi, když byl ten nehorázně otravný hezoun u toho.

Myšlenka na NOKa mi vnukla nápad. „Prosím, slibuju, že odejdu, když pro Montyho uděláte jednu malinkatou drobnost,“ řekla jsem, protože jsem věděla, že přání jednoho ze zakládajících členů klubu Ash číšník nemůže odmítnout.

Blondýn vypadal, že mu spadl kámen ze srdce, ale dál se tvářil ustaraně. „Nemůžu udělat nic, co by rušilo ostatní hosty,“ varoval mě.

„Podívejte.“ Snažila jsem se neznít moc zoufale. „Jde o to, že když tohle podělám, můj šéf to využije jako další záminku, proč mě nepovýšit. Prosím.“ Přisunula jsem se k němu tak blízko, jak mi to závěs dovolil. „Vypadám snad jako někdo, kdo má jinou možnost?“

Číšník zavrtěl hlavou — *držoun jeden* — a já mu věnovala úsměv, o kterém jsem doufala, že je dostatečně povzbudivý, a pak jsem mu vysvětlila, co přesně od něj chci.

„Je tu pan Montgomery? Právě dorazil pan Chester, čeká na něj nahore ve VIP salonku.“

Číšník stál na doslech od Sam-a-Maxe a mluvil s kolegou.

„No tak, no tak,“ zaklínala jsem je šeptem.

Viděla jsem, jak se oba producenti napřímili, vyměnili si pohled, vstali a jako jeden muž vykročili k místu, kde jsem se

schovávala. Přikrčila jsem se za závěsem a jeden ze střípaců mě pošimral na nose.

Jejich kroky odezněly. Napočítala jsem do deseti, vyklouzla ze své skrýše a zamířila ke dveřím na opačné straně místnosti. Snažila jsem se nemyslet na to, jak nepatřičně tu asi s rozcuchanými vlasy a v bagančatech Dr. Martens musím vypadat.

Dámské toalety byly nasvícené takovým tím neurčitě kajícím světlem navrženým s cílem, abyste se cítili, jako byste se přimotali k něčemu lehce nezákonnému. Matně jsem rozeznávala zkosené růžové dlaždice, spoustu chromovaných povrchů a kosmetické produkty, které pravděpodobně stály víc, než dělal můj měsíční plat.

Zavřená byla jen jediná kabinka. „Monty?“ zavolala jsem váhavě.

„Evelyn? Kde jsi tak dlouho?“ Montyho nabroušený hlas zněl lehce hystericky.

„Můžeš ven, vzduch je čistý.“

„No jistě. Jak to, že mě to ještě nenapadlo?“ Dveře kabinky zarachotily. „Ach ano — protože se to zaseklo.“

Chvíli jsme se přetahovali a střídavě se snažili dveře otevřít, ale jen jsme si tím ověřili, že se Monty nemýlí. „Asi zámek,“ prohodil.

„Tak já pro někoho dojdu.“

Monty ze sebe vyrazil přiškrcené záupění. „Bude se mi smát celý klub! Nemohla bys to ještě trochu...“ Dveře na toalety se otevřely a Monty rázem ztichl. Dovnitř vplula postarší dáma. Usmála jsem se na ni a vytáhla mobil, abych v rychlosti napsala svým kamarádům. Doufala jsem, že i takhle po půlnoci bude ještě někdo z JEMS vzhůru.

EVIE nevíte někdo, jak odseknout dveře od záchodu?

Jeremy byl advokát a občas pracoval v divnou denní dobu. Maria dělala redaktorku v měsíčníku o gastronomii, což byla práce,

kteřá obvykle ponocování nevyžadovala — i když večer zadělávala těsto, kynout zvládlo přes noc samo. Sarah pracovala v HR a končila přesně s úderem půl šesté, protože si dokázala zorganizovat čas jako nikdo. Takže ta už nejspíš tvrdě spí.

Za chvíli mi na displeji blikla odpověď a já vydechla úlevou — ale ta mi vydržela jen do chvíle, než jsem zprávu přečetla.

JEREMY proč bys chtěla sekat dveře od záchodu?

EVIE ty ještě pracuješ?

JEREMY mám pár pro bono klientů. Tohle je bezdomovec, kterého zatkli, když žebřal před samoobsluhou. Díkybohu existují uvědomělí policisté, co dokážou tak strašný zločin překazit

JEREMY počkat, ty jsi zaseknutá na záchodě?

EVIE já ne. Monty

JEREMY ...

EVIE nesměj se. Tohle je fakt vážný

JEREMY promiň. Kdyby byla vzhůru Sarah, nejspíš by hned přišla s nějakým otravně účinným řešením. Nezkoušelas namydřit panty?

EVIE zrovna teď zkusím fakt cokoli

JEREMY nebo bys mohla zkusit ho tam prostě nechat

„Dovolíte?“ Zvedla jsem oči od telefonu. Žena s úsměvem ukazovala na umyvadlo, u kterého jsem stála. Tentokrát jsem ji už poznala. Bylo jí přes sedmdesát, honosila se rytířským titulem a vypadala neskutečně šik. Nesla se vzpřímeně, jako by spolkla pravítko, měla nakrátko střižené bílé vlasy, na sobě volné splývavé šaty a přes rameno elegantně přehozený hedvábný šál. Vyzařovala z ní ladnost a duševní rovnováha. Užasle jsem zamrkala a pak mi došlo, že ještě pořád čeká, až ji pustím k umyvadlu.

Ustoupila jsem. „Pardon, moc se omlouvám, jen tu čekám na kamarádku.“

Místnost naplnilo nezaměnitelné zurčení moči dopadající z výšky do porcelánové mísy. Dáma si přestala nanášet rtěnku

a vzhledla. Upřeně jsem si prohlížela konec svého copu. Zurčení nepolevovalo.

No jistě. Jedině Monty dokázal uvíznout na místě, kde nemusí řešit chození na záchod, a stejně se rozhodnout vymočít v tu nejméně vhodnou chvíli.

A že si fakt dával záležet. Tahle žena byla v podstatě královna filmového plátna a teď musela poslouchat, jak si Monty s enormním gustem vyprazdňuje měchýř.

Pramínek se ztenčil, až se z kabinky nakonec ozývalo jen tiché odkapávání. Konečně, konečně se rozhostilo ticho. Dáma zaklapla rtěnku a otočila se k odchodu, kabelku zastrčenou pod elegantní paži.

S rukou na klíce se ještě zastavila. *Panebože.*

„Občas,“ pronesla distingovaně, „se člověk prostě potřebuje pořádně vychcat.“

Jakmile za ní zaklaply dveře, s úlevou jsem se sesunula na umyvadlo a vyprskla smíchy.

„Vážně nechápu, co je na tom vtipného,“ ozval se Monty.

„Promiň, už jdu pro mýdlo, abych namydčila panty, ale —“

„Ať už se chystáš udělat cokoli, hlavně to udělej rychle. Hodná holka.“

„Je ale mýdlo opravdu nejlepší —“

„Dělej, Evelyn.“

Vzala jsem z poličky lahev draze vyhlízejícího tekutého mýdla a vrátila se ke kabině. Hledala jsem na dveřích panty a rozhodla se, že využiju toho, že Monty nemá kam utéct, a vymámím z něj nějaké informace. „Monty,“ oslovila jsem ho. „Proč se nechceš sejít se Sam-a-Maxem?“

Odpovědi mi bylo ticho.

„Kvůli tomu scénáři?“ Monty tvrdil, že NOK už odevzdal prvních pár stránek a že zdárně píše dál. Ne že by mě nechal si první verzi přečíst, to ne.

„Víš co, možná bys radši vážně měla někoho zavolat.“

„Sam-a-Max jsou pořád někde tady, ale pokud myslíš, že to tak bude lepší —“

„Ne, ne,“ hlesl spěšně.

„Kvůli čemu se s tebou chtějí sejít, Monty?“ zeptala jsem se tiše a pumpovala mýdlo z lahvičky na panty.

Dlouhá odmlka.

Zalomcovala jsem dveřmi. „Zasekly se,“ mumlala jsem. „Asi fakt pro někoho dojde...“

Z kabinky se ozval mocný povzdech. Uslyšela jsem zaskřípění, jak se Monty posadil na sklopené prkýnko. „Chtějí, aby Ezra podepsal dodatek ke smlouvě, ve kterém bude, že celý scénář odevzdá do tří měsíců. Jen část scénáře jim nestačí, to už jsem zkoušel. Pohrozili mi právníkem.“

Co se týče ultimát, byla to ještě poměrně velkorysá nabídka, zvlášť s přihlédnutím k tomu, že už přes rok nedostali vůbec nic. Monty všechny ujišťoval, že NOK píše, tak o co šlo? Možná že se NOK kvůli té formalitě urazil. Všechny předchozí odklady termínu odevzdání byly „gentlemanská dohoda“.

„A Ezrovi se do toho nechce?“ Mezi dveřmi a rámem se objevila nepatrná škvírečka, kterou jsem už viděla na zástrčku uvnitř. Napumpovala jsem mýdlo i na ní.

Další ticho. „Nechtěl jsem riskovat, že bych zmínkou o novém termínu odevzdání zdusil jeho kreativní proces.“

V překladu: Monty byl srab a neřekl NOKovi, že už si nemůže dávat načas. Zhluboka jsem se nadechla. „Takže Ezra neví, že má na dokončení scénáře už jen tři měsíce?“

„Ne, ještě hůř, Evelyn,“ vzdychl podrážděně Monty. „Pokud scénář neodevzdá, budou chtít vrátit peníze. Celou částku. Jestli na to dojde, je po nás.“

Zamračila jsem se. Vážně to mohlo být tak zlé? Posledních pár let, kdy Monty věnoval stále více času péči o NOKa a jeho veřejnou pověst benevolentního lidumila, jsem se o většinu vyjednávání za naši agenturu starala já. Měla jsem poměrně dobrou představu o tom, kolik vyděláváme peněz, i když si Monty většinu účetnictví nechával pro sebe. „Myslela jsem, že se nám celkem daří,“ opáčila jsem a snažila se nedat najevo frustraci.

Kdyby mě už dávno povýšil na agentku, mohla jsem mu pomáhat mnohem účinněji.

„Evelyn, už bys měla vědět, jak tenhle byznys funguje.“ Spolkla jsem svoje rozhořčení, z vlastní zkušenosti jsem věděla, že kdybych teď podotkla, že přede mnou záměrně zatajuje spoustu informací, nic bych tím nezískala. „S každým dnem nás čím dál víc svírají v kleštích velké agentury, pro nás malé ryby už není místo. Ezra je náš jediný trumf a bez něj jsme nahraní. Pokud ten scénář neodevzdá, skončíme oba bez práce.“

„Cože?“ Zmáčkla jsem pumpičku tak prudce, až se odlomila. Lahvička mi vyklouzla z ruky, odrazila se od tmavých břidlicových dlaždic a její obsah se rozprskl po podlaze.

„Pokud nebude scénář,“ zopakoval Monty, „nebude agentura.“

Chvilí jsem jen tak stála a vstřebávala jeho slova, z prstů mi odkapávalo tekuté mýdlo. Po tak dlouhé době pro mě Montyho agentura byla jako domov. Věděla jsem, že si moji kamarádi na základě historek, které jsem jim za ta léta o Montym vykládala, myslí, že trpím stockholmským syndromem. Pro mě ale byla moje práce mnohem víc než řešení Montyho výstředních požadavků. Bavilo mě dávat dohromady lidi, dokonale párovat naše talentované scenáristy s producenty z těch nejúžasnějších produkčních společností. Bavilo mě trávit hodiny v mrňavé, stísněné kanceláři a upravovat scénáře, nechat se pohltnout snahou pomoci scenáristům najít cestu vpřed. Redakce scénářů nebyly přísně vzato součástí služeb, které naše agentura poskytovala — prostě jsem to dělala ráda. Moje práce byla náročná, ale byla moje. Netušila jsem, co bych si bez ní počala. Netušila jsem, co bych bez ní byla. Při tom pomyšlení mě polil studený pot.

„Ezra ten dodatek musí podepsat,“ vyhrkla jsem bez přemýšlení.

„Vážně?“ ucedil Monty sarkasticky. „Co bych jen dělal beze své moudré asistent—“ Zničehonic se odmlčel. „Víš ty co?“ Jeho hlas zněl najednou nonšalantně. „Vlastně je to škoda. Ještě než

se semlelo tohle všechno, zrovna jsem si s tebou chtěl promluvit o tom, že bys už mohla pomýšlet na něco víc.“

Co to říkal? *Vážně uvažoval o tom, že by ze mě udělal agentku?*

Klep klep klep. Nadskočila jsem.

„Haló? Slečno Summersová? Jste tam ještě?“ Poznala jsem hlas toho světlovlasého číšníka, se kterým jsem předtím mluvila. Stál přede dveřmi. „Mám tu dva pány, kteří si velmi přejí setkat se s panem Montym.“ Odkášlal si. „Z nějakého důvodu se domnívali, že by se mohl nacházet v našem VIP salonku, a náš pan vrchní je velmi háklivý na nezvané hosty.“ Provinile jsem sebou trhla. „Převeľice se omlouvám, ale pan vrchní skutečně trvá na tom, abyste nám pomohla vyřešit toto... nedorozumění, a oba pánové mohli v klidu odejít.“

„Nesmí mě tu vidět zaseknutého. Okamžitě mě dostaň ven, hned teď!“ syčel na mě Monty.

„Momentík!“ houkla jsem na číšníka. „Monty,“ šeptala jsem, „potřebuju, abys na ty dveře zatlačil zevnitř, až ti řeknu. Jasně? Prostě mi věř.“ Rozkročila jsem se.

Klep klep klep.

„Pospěš si, honem.“

„No jo,“ uklidňovala jsem Montyho. „Tak na tři. Raz, dva...“

„Slečno Summersová, musím vás důrazně požádat, abyste vyšla ven, jinak budu nucen jít za vámi.“

Následně se hodně rychle seběhlo několik věcí.

Monty zpanikařil. Místo aby počkal, až řeknu „tři“, rovnou vší silou strčil do dveří kabinky. Já jsem na to nebyla připravená, namydlené ruce mi sklouzly z kliky a musela jsem se chytit vedlejší kabinky. Blondatý pingl jako na povel vtrhl na toalety, se Sam-a-Maxem v závěsu. A samozřejmě právě v tu chvíli dveře kabinky povolily a Monty vylétl ven a sklouzl se po mokré podlaze, jako by ho vystřelili z děla.

Zakopl a rozplácl se jak široký tak dlouhý na dlaždičkách. Zastavil se až o číšníkovy boty. Musí se mu nechat, že na nohy vyskočil působivě rychle. Byl zpocený a neupravený, ale oklepal

si vestičku, uhladil vlasy a ze všech sil se snažil vypadat, jako by právě rychlostí padesát kilometrů v hodině nevysvištěl z kabinky na dámských toaletách. A skoro se mu to podařilo.

„Same, Maxi, jaké překvapení. Právě jsem pomáhal své asistentce. Dámské obtíže,“ dodal polohlasem a máchl směrem ke mně.

Zrudla jsem tak, že jsem nejspíš musela splynout se sytě růžovými kachlíky.

„Jsme rádi, že jsme tě tu zastihli,“ pronesl jeden z producentů, pravděpodobně Sam. Šok mu z tváře vymizel a nahradila ho obvyklá veselost. „Doslova jsme tě tu chytili, co? Ha, ha. Jen jsme se s tebou chtěli pobavit o tom dodatku ke smlouvě, říkal jsi, že ho do dneška budeš mít.“ *Do dneška?* Jak dlouho už to Monty tutlal?

Monty mávl rukou, jako by o nic nešlo. „Moje asistentka už to řeší. Hned v pondělí má schůzku s Ezrou. Ezra se už nemůže dočkat, až si přečteme další část scénáře.“

Zírala jsem na něj. *Já mám schůzku s NOKem?* To musela být mýlka. NOK by mě nikdy neposlouchal. V jeho světě jsem měla jen dvě funkce: 1) domlouvat schůzky a 2) nutit ho, aby na ně chodil. Jakmile jsem ho dovedla do zasedačky, byl můj úkol u konce. Opulentní hostiny a drahé drinky obstarával Monty, snažil se během nich NOKa přimět, aby mu sdělil něco tak nudně přízemního, jako kdy konečně odevzdá ten scénář, za jehož napsání dostal zapláceno.

Monty roztáhl rty ve zcela klidném a ležérním úsměvu. Věnoval ho ale dvojici producentů, ne mně. „Ezra už mi slíbil, že dodatek podepíše, takže jde jen o formalitu. Nemusíš se bát,“ řekl mi, ztělesnění moudrého, laskavého agenta, který konejší nervózní podřízenou. Součástí téhle práce ovšem bylo nedat ani mrknutím najevo, že víte, že váš šéf kecá. „Stačí, když mu podáš papír a propisku.“ Ve světlemodrých očích mu zablýsklo. „Bude to skvělá příprava na další krok, který tě v kariéře čeká.“

„Další krok?“ zopakovala jsem. Monty sotva znatelně přikývl. „Samozřejmě,“ odpovětila jsem nonšalantně, ale srdce se mi

rozbušilo. Takže to předtím myslel vážně. Možná mě fakt povýší. Pokud se agentura udrží nad vodou.

„Přáli jste si ještě něco?“ upravil si Monty manžety košile a usmál se na Sam-a-Maxe, jako by bylo všechno vyřešené.

„Vlastně máme ještě jednu otázku.“ Sam-a-Max Montyho přejeli pohledem od hlavy až k patě. „Od čeho jsi tak upatlaný?“

Monty sklouzl očima k promáčené hrudi a úsměv mu na rtech zamrzl.

Číšník zvedl z podlahy prázdnou lahvičku. Byla rozmáčknutá, jak na ni Monty dupl. „Vypadá to na tělový olej, pane.“

Po jeho výroku se rozhostilo ticho.

Ve světle, které sem dveřmi dopadalo z prostoru restaurace, jsem si všimla lesknoucí se cestičky jako od slimáka, která se táhla ode dveří kabinky až k místu, kde stál naolejovaný Monty. *To ne.* Sáhla jsem po špatné lahvičce. *Proč má soukromý klub na dámských záchodech tělový — uf.* Oklepala jsem se. Ze znepokojených výrazů Sam-a-Maxe se dalo vyčíst, že se jejich myšlenky ubírají stejným směrem.

„Víte co?“ pronesl jeden z producentů. „Tohle asi není zrovna vhodná chvíle.“

V tu chvíli se Monty sebral. „Tak to doufám,“ prohlásil se vší důstojností, jaké byl schopen, „že příště vás napadne předem zavolat.“